II

(Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění není povinné)

ROZHODNUTÍ

KOMISE

ROZHODNUTÍ KOMISE

ze dne 7. února 2007

o režimu státních podpor, který Itálie hodlá uskutečnit ve smyslu článků 14, 15 a 16 sicilského regionálního zákona č. 21/2003 Sb., č. C 31/2005 (ex N 329/2004)

(oznámeno pod číslem K(2007) 285)

(Pouze italské znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

(2007/498/ES)

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 88 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek v souladu s uvedenými články ([1]), a s ohledem na zaslané připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

I. **POSTUP**

(1) Dopisem ze dne 28. července 2004 oznámily italské orgány Komisi články 14, 15 a 16 regionálního zákona č. 21 ze dne 29. prosince 2003 (dále jen „regionální zákon č. 21/2003“). Dopisem ze dne 22. září 2004 si Komise vyžádala další informace. Dopisem ze dne 24. ledna 2005 požádaly italské orgány o prodloužení lhůty, což Komise schválila dopisem ze dne 25. ledna 2005.

(2) Dopisem ze dne 26. ledna 2005 italské orgány sdělily, že dokud Komise opatření neschválí, uskuteční se režim podpor ve smyslu článků 14 a 15 podle nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu *de minimis* ([2]).

(3) Dopisem ze dne 29. března 2005 požádala Komise italské orgány o další informace. V reakci na upomínku ze dne 27. dubna 2005 zaslaly italské orgány požadované informace v dopisech s datem 18. května 2006 a 2. června 2006.

(4) Dopisem z 10. června 2005 Komise požádala o doplňující informace. Italské orgány odpověděly dopisy s datem 12. července 2005 a 14. července 2005.

(5) Dopisem ze dne 6. září 2005 sdělila Komise Itálii své rozhodnutí zahájit ve věci dotčeného opatření formální řízení podle čl. 88 odst. 2 Smlouvy o ES a článku 62 Dohody o EHP.

(6) Rozhodnutí Komise zahájit řízení bylo uveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([3]).

([1]) Úř. věst. C 263, 22.10.2005, s. 30.

([2]) Úř. věst. L 10, 13.1.2001, s. 30.

([3]) Viz poznámka pod čarou 1.

(7) Komise neobdržela od dalších zúčastněných stran žádné připomínky.

(8) Dopisem ze dne 10. listopadu 2005 požádaly italské orgány Komisi, aby zastavila postup a vyčkala rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-475/2003 o slučitelnosti italské regionální daně z výrobních činností (IRAP) s čl. 33 odst. 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně ([4]). Komise přijala tuto žádost dopisem ze dne 18. října 2005. Soudní dvůr poté stanovil, že regionální daň z výrobních činností IRAP je slučitelná s čl. 33 odst. 1 směrnice 77/388/EHS ([5]).

(9) Dopisem ze dne 10. května 2006 (A/33600) informovaly italské orgány Komisi o změnách článků 14 a 15. Z důvodu těchto změn budou opatření uskutečněna ve smyslu nařízení *de minimis* také v případě, že by Komise přijala zamítavé rozhodnutí.

II. **POPIS OPATRENÍ**

a) **Právní základ opatření**

(10) Ustanovení článků 14, 15 a 16 regionálního zákona č. 21/2003 Sb.

b) **Cíl opatření**

(11) Podle italských orgánů má opatření podpořit vznik nových podniků a zmenšit rozdíly mezi podniky sídlícími na Sicílii a podniky v jiných italských regionech.

(12) Dále má dotčené opatření napomáhat slučování hospodářství Evropské unie a zemí, které podepsaly závěrečné prohlášení evropského středomořského ministerského summitu v Barceloně ze dne 27. a 28. listopadu 1995 (barcelonský summit).

(13) Opatření tvoří dva režimy: články 14 a 15 umožňují osvobození od regionální daně z výrobních činností (IRAP) pro určité podniky a článek 16 vytváří Evropské středomořské středisko finančních a pojišťovacích služeb.

(14) Ustanovení článků 14 a 15 stanoví pětileté období osvobození od IRAP pro určité nové podniky, které jsou v provozu od roku 2004 a pro určité stávající podniky.

(15) Přesněji řečeno, článek 14 stanoví osvobození od IRAP po dobu pěti po sobě následujících let od zahájení činnosti pro tyto podniky:

a) pro podniky činné v turistickém ruchu a v hotelových službách, v řemeslné výrobě, v kulturním odvětví, v agropotravinářství a v odvětví informační technologie, které zahájily činnost po roce 2004;

b) pro všechny podniky, které po roce 2004 zahájily svoji činnost v průmyslových odvětvích a mají obrat nižší než 10 milionů EUR.

(16) Článek 15 stanoví, že od daňového období 2004 budou všechny stávající podniky vyjma podniků činných v chemickém a petrochemickém odvětví po dobu pěti daňových období osvobozeny od části daně IRAP, a to od části daňového základu převyšujícího průměrný daňový základ z let 2001–2003.

(17) Z opatření mohou těžit pouze podniky, které mají sídlo, správní ústředí i provozovnu zároveň na území sicilského regionu.

(18) Ustanovení článku 16 zřizuje Evropské středomořské středisko finančních a pojišťovacích služeb. Na činnostech střediska se podílejí dceřiné nebo přidružené podniky úvěrových institucí, zprostředkovatelských společností s nemovitostmi, svěřeneckých společností, pojišťovacích podniků a institucí, a finančních podniků, které na mezinárodních trzích shromažďují finanční prostředky, které budou využity pouze v zahraničí občany jiných států. Ve středisku jsou také činné společnosti, které poskytují zprostředkovatelské a poradenské služby v mezinárodním obchodě. Činnost střediska sleduje kontrolní orgán ustanovený prezidentem regionu Sicílie, který podnikům uděluje a odjímá povolení k činnosti ve středisku.

(19) Podniky mohou užívat těchto výhod:

a) 50 % snížení sazby IRAP pro činnosti uskutečněné v rámci střediska;

b) osvobození od cel na regionální koncese;

c) platbu pevně stanoveného poplatku namísto registračního cla, daně z hypotéky a katastrálních cel;

([4]) Úř. věst. L 145, 13.6.1977, s. 1.

([5]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. října 2006 ve věci *Banca popolare di Cremona Soc.coop.arl v. Agenzia Entrate Ufficio Cremona*, C-475/2003, Sb. rozh. 2006, s. I-9373.

d) osvobození od daně z příjmů právnických osob na Sicílii ([6]), které se týkají činností provozovaných ve středisku.

(20) Daňové zvýhodnění v rámci dotčeného režimu se poskytuje pouze na činnosti provozované ve spolupráci s třetími zeměmi, které jsou signatáři barcelonského prohlášení ze dne 27.–28. listopadu 1995 ([7]).

(21) Přesné umístění tohoto střediska na Sicílii a kritéria poskytování povolení k činnosti ve středisku budou stanoveny v prováděcích předpisech.

(22) Region Sicílie přijme dotčené opatření na základě článků 36 a 38 regionálního sicilského statutu s konstituční platností o autonomii daňového systému.

c) **Financování opatření**

(23) Italské orgány předpokládají, že po zavedení těchto ustanovení bude dopad článků 14 a 15 na rozpočet pro období mezi lety 2004–2009 činit přibližně 170 milionů EUR (přesněji řečeno 120 milionů EUR a 48 milionů EUR). Italské orgány neposkytují žádný odhad týkající se dopadu ustanovení článku 16 na rozpočet.

d) **Doba trvání opatření**

(24) Regionální zákon č. 21/2003 vstoupil v platnost dne 30. prosince 2003, ale použití článků 14, 15 a 16 musí být schváleno Evropskou komisí.

(25) Dopisem ze dne 26. ledna 2005 italské orgány oznámily Komisi, že ustanovení článků 14 a 15 o státních podporách se uskutečnila ve smyslu nařízení *de minimis* a že se čeká na jejich schválení Evropskou komisí. V následujícím dopise ze dne 10. května 2006 italské orgány oznámily Komisi, že ustanovení článků 14 a 15 o státních podporách se uskuteční ve smyslu nařízení *de minimis*, a to i v případě, že by Komise učinila zamítavé rozhodnutí.

([6]) Přesněji řečeno, Sicílie by ve smyslu čl. 8 pododst. 2 zákona č. 212 ze dne 27. července 2000 o statusu a právech daňového poplatníka (Úř. věst. č 177, 31.7.2000) vybírala daň z příjmů od právnických osob, které nejsou daňovým rezidentem v regionu Sicílie. Výnosy z daní z příjmu právnických osob, které zaplatí sicilské podniky, připadnou regionu Sicílie.

([7]) Těmito „třetími zeměmi" jsou: Alžírsko, Kypr, Egypt, Izrael, Jordánsko, Libanon, Malta, Maroko, Sýrie, Tunisko, Turecko a Palestinská samospráva.

(26) Opatření ve smyslu článku 14 se použije od roku 2005. Italské orgány se zavázaly, že opatření bude použito po dalších pět daňových období.

(27) Opatření ve smyslu článku 15 se použije po pět daňových období od roku 2004 do roku 2009.

(28) Opatření ve smyslu článku 16 se použije ode dne, kdy opatření vstoupí v platnost, a to až do konečného vytvoření zóny volného obchodu (rok 2010) ve smyslu barcelonského prohlášení a daňového období, které mu bude následovat.

III. **DŮVODY PRO ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ**

a) **Ustanovení článků 14 a 15: osvobození od daně z výrobních činností (IRAP)**

(29) Dopisem ze dne 6. září 2005 Komise potvrzuje, že dotčený režim podpor představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES. Využívá totiž státních zdrojů a je selektivní, neboť je určen určitým odvětvím a/nebo určitým kategoriím podniků. Dále finančně zvýhodňuje určité kategorie podniků, neboť snižuje jejich daňové zatížení, a může ovlivnit hospodářskou soutěž a obchod v rámci Společenství.

(30) Jedním z důvodů pro zahájení řízení byly pochybnosti Komise, zda jsou podpory ve smyslu článků 14, 15 a 16 regionálního zákona č. 21/2003 slučitelné se společným trhem.

(31) Komise měla především pochybnost, zda je opatření v souladu s pokyny o vnitrostátní regionální podpoře ([8]). V oznámení se tvrdí, že opatření představuje provozní podporu pro sicilské podniky splňující kritéria vyčtená v bodech 14 a 17 a pro podniky, které budou činné v Evropském středomořském středisku finančních a pojišťovacích služeb.

([8]) Úř. věst. C 74, 10.3.1998, s. 9.

(32) V bodě 4.15 pokynů o vnitrostátní regionální podpoře se uvádí, že provozní podpora může být poskytnuta, přispívá-li svojí povahou k regionálnímu rozvoji a je-li přiměřená znevýhodněním, které hodlá mírnit. Z tohoto hlediska měla Komise pochybnosti, zda italské orgány dokázaly zdůvodnit udělení provozní podpory poukázáním na možná znevýhodnění a jejich závažnost nebo zda by podpora mohla být zdůvodněna svým přínosem k regionálnímu rozvoji.

(33) Komise vyjádřila pochybnost, že by provozní podpory ve smyslu článků 14 a 15 regionálního zákona č. 21/2003 byly slučitelné se společným trhem, a že by podpořily vznik nových podniků a zmenšily rozdíly mezi podniky činnými na Sicílii a podniky se sídlem v jiných italských regionech. Dále v této věci Komise prohlásila, že souvislost mezi snížením daně z výrobních činností příjemcům podpory, na které se vztahuje ustanovení článku 15, a vytvořením nových podniků na Sicílii není jasná a že italské orgány neposkytly žádné vysvětlení. Podpora nemůže být považována za slučitelnou jenom proto, že snížení daně z výrobních činností může teoreticky zvýšit počet nových podniků.

(34) Ve svém oznámení italské orgány tvrdí, že limitní částka 10 milionů EUR je dostatečně nízká na to, aby zajistila, že se článek 14 bude vztahovat pouze na malé a střední podniky. Komise odpověděla, že článek 14 je pouze zdánlivě určen výlučně pro malé a střední podniky, neboť nebere v úvahu počet zaměstnanců a především nestanovuje, zda je podnik příjemce propojeným nebo partnerským podnikem ve smyslu pokynů pro malé a střední podniky ([9]). Komise tvrdí, že opatření představuje v každém případě provozní podporu, i kdyby italské orgány mohly dokázat, že z něho budou v souladu s pokyny těžit jenom malé a střední podniky.

(35) Italské orgány také tvrdí, že převaha mikropodniků způsobuje vyšší finanční náklady a větší využití pracovních sil. Sicilské podniky se nacházejí v nevýhodné situaci, neboť mzdové náklady a náklady na pohledávky tvoří velkou část základu daně z výrobních činností. Komise podotkla, že i kdyby problém sicilské ekonomiky spočíval v početní převaze mikropodniků se všemi jejími následky, obecné snížení daně z výrobních činností pro podniky všech velikostí by nic nevyřešilo, neboť není zaměřeno na mikropodniky. Zdá se také, že tato podpora se nezaměřuje na řešení problémů, které existují kvůli ostrovnímu chrakteru regionu, neboť neuvádí žádné s tím související dodatečné náklady, jako např. náklady na dopravu. Komise například neshledává, že by sicilské podniky činné v turistickém odvětví, v hotelnictví nebo v kulturním odvětví byly znevýhodněny z důvodu umístění na Sicílii (ustanovení článku 14).

(36) Komise se dále domnívá, že dokumentace, kterou předložily italské orgány, nepředkládá dostatek údajů, aby zajistila, že částka podpory bude mít klesající tendenci. Z dotčeného případu sice vyplývá, že italské orgány zamýšlejí omezit osvobození od daně z výrobních činností, to ale samo o sobě nezaručuje, že podpora bude klesat.

(37) Vzhledem k tomu, že se ustanovení článku 15 vztahuje na podniky všech velikostí, Komise se nedomnívá, že údaje týkající se pouze podniků s obratem nižším než 10 milionů EUR a s méně než deseti zaměstnanci, které jsou činné v průmyslovém odvětví, v odvětví infromační technologie, cestovním ruchu a v hotelových službách, mohou být důkazem vyváženosti dotčeného opatření.

(38) Komise tvrdí, že opatření se zdá být materiálně selektivní, neboť daňové zvýhodnění ve smyslu článků 14 a 15 vylučuje ze škály možných příjemců několik kategorií podniků (viz bod 56) a upřednostňuje především podniky činné v turistickém ruchu, hotelnictví, v kulturním odvětví, agropotravinářství a v odvětví informační technologie. Dále se zdá, že opatření zvýhodňuje stávající i nové průmyslové podniky (kromě podniků činných v chemickém a petrochemickém průmyslu) s obratem menším než deset milionů EUR.

(39) Italské orgány ve svých prohlášeních tvrdí, že podniky činné v chemickém a petrochemickém průmyslu nemohou těžit z výhod ve smyslu článku 15, neboť jim nevznikají vysoké náklady za dopravu z důvodu ostrovního charakteru regionu a také proto, že podniků činných v tomto odvětví je málo. Komisi se však nezdá, že by podniky činné v odvětvích způsobilých pro podporu musely čelit vysokým nákladům na dopravu; navíc počet příjemců není určující pro klasifikaci opatření jako podpory.

(40) Dále Komise stanovila, že opatření diskriminuje podniky se sídlem mimo Sicílii, neboť brání podnikům se sídlem v jiném členském státě v přístupu k podpoře. Komise se domnívá, že k takovému podmínění neměly italské orgány žádný objektivní důvod, a navíc se jedná o porušení ustanovení článku 43 Smlouvy o ES. To je jedním z důvodů, proč se Komise domnívá, že opatření

([9]) Nařízení Komise (ES) č. 70/2001 (Úř. věst. L 10, 13.1.2001, s. 33). Nařízení naposledy pozměněné nařízením (ES) č. 1976/2006 (Úř. věst. L 368, 23.12.2006, s. 85). Viz definici mikropodniků, malých a středních podniků v příloze doporučení Komise ze dne 6. května 2003 (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

nemůže být slučitelné se společným trhem ([10]). Komise dále podotýká, že opatření selektivně zvýhodňuje zdanitelné sicilské podniky, neboť z režimu mohou těžit jenom ty, které mají jak sídlo, tak správní ústředí i provozovnu na území sicilského regionu. To ovšem není případ všech výrobních či obchodních podniků na Sicílii, které odvádějí daň ze své výrobní činnosti. Italské orgány se v tomto ohledu nevyjádřily.

b) **Ustanovení článku 16**

(41) Komise tvrdí, že italské orgány ve svých prohlášeních neobjasnily, proč by na podporu pro vytvoření Evropského středomořského střediska finančních a pojišťovacích služeb měla být použita výjimka ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. a) Smlouvy o ES.

(42) Italské orgány tvrdí, že dotčené opatření představuje provozní podporu. Komise zastává názor, že narušení hospodářské soutěže způsobené uskutečněním podpory ve finančním odvětví může být velmi rozsáhlé. Ve sdělení o použití předpisů o státní podpoře v případě opatření týkajících se přímého zdanění podnikatelské činnosti ([11]) a v následujících rozhodnutích Komise míní, že finanční aktivity nepřispívají významným způsobem ke zmírnění znevýhodnění regionů způsobilých k výjimce ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. a). Komise připomenula, že zmíněné sdělení výslovně stanovuje, že státní podpory podporující regionální rozvoj, které budou Komisí uznány za slučitelné se společným trhem, musí být „přiměřené a sledovat stanovené cíle". Proto není pravděpodobné, že by „offshore" aktivity a aktivity s žádným nebo malým vlivem na místní hospodářství byly uznány za slučitelné státní podpory. Komise také pochybuje o vyváženosti podpory vzhledem ke znevýhodnění, které má upravovat.

(43) Komise také pochybuje, že opatření ve smyslu článku 16 může být považováno za projekt společného evropského zájmu ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. b) Smlouvy o ES.

(44) Italské orgány zdůvodňují uskutečnění podpory především tak, že se jedná o projekt společného evropského zájmu ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. b) Smlouvy o ES, neboť článek 16 se podobá článku 3 zákona č. 19 ze dne 9. ledna 1991 „Pravidla pro rozvoj hospodářských činností a mezinárodní spolupráce kraje Friuli-Venezia Giulia, okresu Belluno a sousedících oblastí", který upravuje zřízení Střediska finančních a pojišťovacích služeb v Terstu. Komise schválila zřízení střediska ve svém rozhodnutí z roku 1995 podle odchylky stanovené v čl. 87 odst. 3 písm. b) Smlouvy o ES ([12]), v roce 2003 jej ale shledala neslučitelným se společným trhem. K tomu Komise podotkla, že bylo zřízení střediska shledáno slučitelným se společným trhem podle odchylky stanovené v čl. 92 odst. 3 písm. c) (nyní čl. 87 odst. 3 písm. c)) a nikoliv podle odchylky stanovené v čl. 87 odst. 3 písm. b) ([13]).

(45) Italské orgány tvrdí, že předchozí rozhodnutí Komise o slučitelnosti se společným trhem by mělo být změněno, neboť Sicílie je způsobilá k udělení státní podpory v souladu s čl. 87 odst. 3 písm. a) Smlouvy o ES a také proto, že evropský kapitálový trh není propojen s africkým kapitálovým trhem, přičemž tato integrace je podle barcelonského prohlášení důležitým evropským cílem.

(46) Komise podotkla, že každý případ musí být analyzován zvlášť, neboť je třeba uvážit drobné odlišnosti zdánlivě podobných režimů, které však mohou mít velký význam, a přihlédnout k hospodářskému kontextu. Jako příklad Komise uvedla, že za účelem zřízení finančního střediska v Terstu byla na období pěti let trvání režimu stanovena celková limitní částka podpory a půjčky a investice podniků ve středisku byly limitovány.

(47) Dále je Komise toho názoru, že postup z roku 2003 v případě Terstu je použitelný i v dotčeném případě, a to z těchto důvodů:

a) jeden z hlavních důvodů ke změně rozhodnutí, které bylo přijato v případě Terstu spočívá v tom, že tento typ opatření představuje provozní podporu, kterou Komise povoluje pouze výjmečně, a to pro odvětví činností, které vyžadují zvláštní přístup. To není případ finančního odvětví a Komise vyjádřila názor, že v současném stavu věcí by podpora pro účastníky finančních trhů mohla vést k jeho závažnému narušení;

([10]) Viz věc Německo v. Komise, C-156/98, Sb. rozh. 2000, s. I-6857, body 76–87.

([11]) Úř. věst. C 384, 10.12.1998, s. 3. Viz bod 33.

([12]) Středisko bylo zřízeno v souladu s čl. 3 zákona č. 19 ze dne 19. ledna 1991. Viz rozhodnutí Komise 95/452/ES ze dne 12. dubna 1995 (Úř. věst. L 264, 7.11.1995, s. 30) a rozhodnutí Komise 2003/230/ES ze dne 11. prosince 2002, kterým Komise schvaluje stávající režim státních podpor, který Itálie uskuteční ve prospěch Střediska finančních a pojišťovacích služeb v Terstu (Úř. věst. L 91, 8.4.2003, s. 47).

([13]) Viz pozn. pod čarou 12.

b) dalším důvodem ke změně rozhodnutí v případě Terstu je skutečnost, že při posuzování případu podle pravidel pro statní podpory může brát Komise v úvahu mimo jiné i negativní dopady na hospodářskou soutěž, které vyšly najevo během tvorby Kodexu chování při zdaňování podniků ([14]). Z této práce vyplynulo, že daňové pobídky ve prospěch mezinárodně přenositelných služeb (finančních, pojišťovacích, meziskupinových a jiných služeb) mohou negativně ovlivnit ostatní členské státy především proto, že vytvářejí prostor pro daňové úniky. Takový dopad mohlo mít uskutečnění režimu, který se vztahoval na Středisko finančních a pojišťovacích služeb v Terstu a který byl v souladu s pravidly kodexu shledán škodlivým. Komise podotýká, že italské orgány zmínily v připomínkách svého času zaslaných k opatření týkajícího se vhodného režimu v případě Terstu své vystoupení u příležitosti zasedání skupiny „Kodex chování" dne 19. března 2002, kde Itálie prohlásila, že středisko bude uzavřeno v období, které bude odpovídat pracovnímu programu na Kodexu chování.

(48) Komise zdůraznila, že v době oznámení dotčeného opatření byly již Kypr a Malta, dvě ze zemí, které podepsaly barcelonské prohlášení, členy Evropské unie. Proto se Komise domnívá, že situace zemí, které by měly prospěch z investic společností činných ve středisku, je v mnoha ohledech odlišná od situace zemí východní Evropy v roce 1995. Je třeba také zdůraznit, že země, které podepsaly barcelonské prohlášení, se nikdy nepotýkaly se zvláštními problémy přechodného období. Některé země měly tyto problémy v minulosti (např. Turecko a Izrael jsou jistě ekonomikami volného trhu) a období přechodu již skončilo (např. v Alžírsku).

(49) Komise také pochybuje, že by se na článek 16 vztahovala výjimka podle čl. 87 odst. 3 písm. b) Smlouvy o ES.

(50) Komise tak dala najevo, že je třeba dále prohloubit analýzu tohoto případu a že by bylo vhodné zahrnout do ní připomínky dalších zúčastněných stran. Poté, co Komise obdrží připomínky dalších zúčastněných stran, bude moci rozhodnout, zda opatření navržené italskými orgány působí na podmínky obchodu v rozporu se společným zájmem.

([14]) Ministři financí Evropské unie zřídili při příležitosti zasedání Rady dne 9. března 1998, kterému předsedala britská ministryně, hlavní pokladnice Dawn Primarolo, skupinu pro „Kodex chování" (při zdaňování podniků). Skupina se zabývá daňovými opatřeními, která mohou spadat do rámce použitelnosti tohoto Kodexu. Ve zprávě z listopadu roku 1999 poukázala skupina na 66 špatných daňových opatření, mezi něž patří i opatření, na jehož základě bylo zřízeno Středisko finančních a pojišťovacích služeb v Terstu.

IV. PŘIPOMÍNKY ITALSKÝCH ORGÁNŮ

(51) Ve věci zahájení formálního řízení neobdržela Komise připomínky ani od italských orgánů ani od dalších zúčastněných stran.

V. POSOUZENÍ OPATŘENÍ

V.1. Právní posouzení

(52) Italské orgány dostály procedurálním požadavkům ve smyslu čl. 88 odst. 3 Smlouvy o ES, neboť oznámily režim podpory, jehož součástí je odkládací klauzule a který se v případě článků 14 a 15 uskutečnil ve smyslu nařízení *de minimis* v očekávání vyjádření Komise.

V.2. Charakter režimu jako státní podpory

(53) Komise soudí, že opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES, a to z těchto důvodů:

Využití státních prostředků:

(54) Opatření zahrnuje využití státních prostředků ve formě ztráty výnosů z daní pro Sicílii ve výši rozdílu mezi původní a sníženou daní odváděnou příjemcem podpory.

Ekonomické zvýhodnění:

(55) Opatření poskytuje příjemci ekonomické zvýhodnění, které vyplývá ze sníženého daňového zatížení a stává se finančním zvýhodněním, ze kterého podniky těží okamžitě v letech, na které se snížení vztahuje.

Selektivní charakter opatření vzhledem k zaměření programu na „některé podniky a některé výroby":

— Ustanovení článků 14 a 15

(56) Komise podotýká, že články 14 a 15 musí být prozkoumány společně, neboť různým kategoriím příjemců poskytují podobná zvýhodnění. Jeden či druhý článek vylučují ze škály možných příjemců tyto kategorie podniků:

a) nové podniky s obratem vyšším než deset milionů EUR, které jsou činné v odvětvích, která nejsou uvedena v článku 14 pododst. 1 (pododstavec 1 zmiňuje podniky činné v turistickém ruchu a v hotelových službách, v řemeslné výrobě, v kulturním odvětví, v agropotravinářství a v odvětví informační technologie);

b) nové podniky s obratem nižším než deset milionů EUR, které jsou činné v odvětvích, která nejsou uvedena v článku 14 pododst. 2 (pododstavec 2 zmiňuje podniky činné v průmyslových odvětvích). Jedná se v podstatě o podniky činné v zemědělství a ve službách;

c) stávající podniky, které jsou činné v chemickém a petrochemickém průmyslu (článek 15).

(57) Opatření tedy především poskytuje výhody určitým výrobním odvětvím, jmenovitě novým i stávajícím podnikům činným v turistickém ruchu a hotelových službách, v řemeslné výrobě, v kulturním odvětví, v agropotravinářství a v odvětví informační technologie, které mohou být osvobozeny od daně z výrobních činností po období pěti let. Opatření také zvýhodňuje nové i stávající průmyslové podniky, jejichž obrat je menší než deset milionů EUR (příjemci nemohou být podniky činné v chemickém a petrochemickém průmyslu).

(58) I kdyby se italským orgánům podařilo dokázat, že v průmyslovém odvětví nejsou nové podniky s obratem vyšším než deset milionů EUR (kromě podniků činných v chemickém a petrochemickém průmyslu), dotčené opatření by přesto bylo vzhledem ke stávající judikatuře ([15]) shledáno selektivním ve prospěch výše zmíněného výrobního odvětví, neboť pětileté osvobození od daně z výrobních činností není určeno pro podniky činné v neprůmyslových odvětvích.

(59) Zdá se také, že opatření zvýhodňuje sicilské podniky, neboť z opatření mohou mít prospěch pouze zdanitelné podniky, které mají jak sídlo, tak správní ústředí a provozovnu na území sicilského regionu. To se ale pravděpodobně netýká všech výrobních či obchodních podniků na Sicílii, které odvádějí daň ze své výrobní činnosti.

— *Ustanovení článku 16: Evropské středomořské středisko finančních a pojišťovacích služeb*

(60) Komise uvádí, že článek 16 poskytuje selektivní zvýhodnění, neboť z něj mohou mít prospěch pouze určité podniky. Zvýhodnění se tedy týká pouze pojišťovacích a finančních podniků, které mohou provozovat svoji činnost ve středisku. Opatření proto vylučuje společnosti, které se zabývají shromažďováním finančních prostředků na mezinárodních trzích, aby je investovaly v zemích vyjmenovaných v poznámce pod čarou č. 7, pokud se jejich činnost neodehrává ve středisku.

([15]) Příkladem může být věc Adria-Wien Pipeline GmbH a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH v. Finanzlandesdirektion für Kärnten, C-143/99, Sb. rozh. 2001, s. I-08365, která se týkala vrácení daně pouze pro podniky zabývající se výrobou zboží.

(61) Opatření má selektivní charakter také proto, že vylučuje finanční a pojišťovací podniky, které investují v Itálii a v zemích, které nejsou na seznamu uvedeném v poznámce pod čarou č. 7.

(62) Vzhledem k těmto důvodům došla Komise k závěru, že navrhované opatření je selektivního charakteru.

Narušení hospodářské soutěže a obchodu mezi členskými státy

(63) Podle ustálené judikatury ([16]) je k narušení hospodářské soutěže dostačující, aby příjemce podpory byl účastníkem na trzích, na kterých probíhá volná hospodářská soutěž.

(64) Komise uvádí, že opatření ve smyslu článků 14 a 15 pravděpodobně narušují hospodářskou soutěž a ovlivňují obchod mezi členskými státy, neboť osvobozují příjemce podpory od daně, kterou by jinak museli odvádět.

(65) V tomto případě jsou příjemci podpory podniky všech velikostí, které jsou činné převážně v průmyslovém odvětví (kromě podniků činných v chemickém a petrochemickém průmyslu). Tyto podniky působí na trhu s volnou hospodářskou soutěží, proto by osvobození od daně z výrobních činností v souladu se stávající judikaturou mohlo znamenat narušení hospodářské soutěže a ovlivnit obchod mezi členskými státy.

(66) Stejně tak se Komise domnívá, že opatření podle článku 16 narušuje hospodářskou soutěž a ovlivňuje obchod mezi členskými státy. Finanční a pojišťovací podniky, zprostředkovatelské společnosti s nemovitostmi a svěřenecké společnosti se vzhledem k povaze svých činností účastní hospodářské soutěže na evropské úrovni.

(67) Vzhledem k výše uvedeným důvodům došla Komise k závěru, že navrhované opatření představuje státní podporu.

([16]) Věc Het Vlaamse Gewest v. Komise, T-214/95, Sb. rozh. 1998, s. II-717.

V.3. **Slučitelnost**

(68) Vzhledem k tomu, že opatření představuje státní podporu ve smyslu ustanovení čl. 87 odst. 1, je třeba posoudit jeho slučitelnost s výjimkami ve smyslu čl. 87 odst. 2 a 3 Smlouvy o ES. Výjimky ve smyslu čl. 87 odst. 2 týkající se podpor sociálního charakteru, které jsou udělovány jednotlivým spotřebitelům na zmírnění škod způsobených přírodními nebo jinými výjimečnými jevy, a podpor hospodářstvím určitých regionů Spolkové republiky Německo nejsou v tomto případě použitelné. Opatření nemůže být považováno za důležitý projekt společného evropského zájmu a není určeno k nápravě vážného narušení italského hospodářství ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. b) Smlouvy o ES. Stejně tak nemůže být v tomto případě využito výjimky ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. c) Smlouvy, která se vztahuje na udělení podpor na určité činnosti nebo určitým regionálním hospodářstvím za podmínky, že nebudou nastoleny obchodní podmínky neslučitelné se společným zájmem. Cílem opatření rovněž není pomoc kultuře a zachování kulturního dědictví ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. d) Smlouvy.

(69) Ustanovení čl. 87 odst. 3 písm. a) se vztahuje na opatření podporující rozvoj oblastí, kde je životní úroveň mimořádně nízká nebo kde je vysoká nezaměstnanost. V případě regionu Sicílie je možné využít této výjimky.

(70) V rozhodnutí o zahájení řízení, v bodech 29 až 50, Komise uvedla důvody, které ji vedly k pochybnostem, že by v případě tohoto opatření mohlo být využito výjimky ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm a) Smlouvy. Komise také vylučuje, že by na opatření ve smyslu článku 16 regionálního zákona č. 21/2003 mohlo být využito výjimky podle ustanovení čl. 87 odst. 3 písm. b), která schvaluje podpory za účelem uskutečnění důležitého projektu společného evropského zájmu nebo zmírnění závažného narušení italského hospodářství.

(71) Komise neobdržela žádné připomínky od Itálie nebo od třetích stran a sděluje, že tyto pochybosti jsou potvrzeny.

VI. **ZÁVĚR**

(72) Komise dospěla k závěru, že opatření oznámené Itálií a popsané v bodech 10 až 28 není slučitelné se společným trhem, není možné na něj použít žádnou výjimku podle Smlouvy o ES, a proto musí být zakázáno. Podle italských orgánů nebyla podpora udělena, a proto není třeba žádat její navrácení,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Režim podpor, který Itálie hodlá uskutečnit ve smyslu článků 14, 15 a 16 sicilského regionálního zákona č. 21/2003 představuje státní podporu.

Podpora ve smyslu ustanovení prvního pododstavce není slučitelná se společným trhem a nemůže být uskutečněna.

Článek 2

Itálie bude do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí informovat Komisi o opatřeních, která přijme k dosažení souladu s tímto rozhodnutím.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Itálii.

V Bruselu dne 7. února 2007.

Za Komisi

Neelie KROES

členka Komise